

indtog ligeledes en særdeles uforsonlig holdning til USA, der anklagedes for terrorbombninger af cambodianske grænselandsbyer og for racepræget aggression. I øvrigt spændte indlæggene fra skarp kritik af USA til udtalelser om det nytteløse i at fordele skyld og ansvar i forhold til nødvendigheden af at standse krigen og til udtryk for forståelse for USAs indgriben i Vietnam.

Ambassadør *Goldberg* udtalte på debattens første dag, at USA ville gøre alt for at begrænse og afslutte konflikten. Han anførte, at Nordvietnam i adskillige år før USAs militære indgriben i stadig videre omfang havde krænkede Genève-aftalernes forbud mod militær og civil intervention tværs over demarkationslinien eller gennem Laos og derved tillige FN's deklaration om utilstedeligheden af indblanding i staters indre anliggender. USA ønskede alene at sikre det sydvietnamesiske folks ret til selvbestemmelse og var rede til at søge en forhandlingsløsning baseret på streng overholdelse af Genève-aftalerne. Skønt tidligere indstillinger af luftangrebene mod Nordvietnam ikke havde fremkaldt tegn på forhandlingsvilje fra Hanoi, ville USA alligevel være parat til at standse bombardementerne, såfremt det direkte eller underhånden blev tilkendegivet, at Hanoi var rede til på tilsvarende måde at nedbringe eller indstille de militære operationer i Sydvietnam. USA ønskede ikke permanent militær tilstedeværelse i Vietnam og var rede til at deltage i en gradvis og internationalt kontrolleret tilbagetrækning af alle udefra kommende tropper, herunder nordvietnamesiske. Vietcongs placering i fredsforhandlingerne var ikke et uoverstigeligt problem.

Udenrigsminister *Gromyko* udtalte den følgende dag, at det vietnamesiske folks ret til frihed, fred og selvstændighed var nedlagt i Genève-aftalerne, og at der ikke ville have været krig i Vietnam, hvis ikke USA havde brudt disse aftaler ved at hindre afholdelsen af landsomfattende valg, ved at sende over 300.000 soldater til Sydvietnam og ved barbarisk at bombardere Nordvietnam. *Goldbergs* indlæg i generaldebatten var et tilsløret og hyklerisk forsvar for USAs aggressive holdning, og *Gromyko* så ikke noget tegn på, at Washington ønskede konflikten løst; tværtimod efterfulgtes en-

hver af de såkaldte amerikanske freds-offensiver af en ny udvidelse af aggressionshandlingerne. Løsningen fandtes i Hanoi og befrielsesfrontens program, der kræver ubetinget standsning af bombardementerne af Nordvietnam, tilbagetrækning af alle amerikanske og andre fremmede tropper fra Sydvietnam, fjernelse af amerikanske våben og sikring af vietnamesernes ret til selv at løse deres interne anliggender. Aggressoren er kommet til Vietnam, aggressoren må trække sig tilbage.

De øvrige kommunistiske landes indlæg lå på linie med Sovjetunionens, men medens *Gromyko* ikke havde nævnt den nationale befrielsesfronts placering i eventuelle fredsforhandlinger, krævede Tjekkosllovakiet, Bulgarien og Polen befrielsesfronten anerkendt som den eneste sande repræsentant for Sydvietnams folk. Jugoslavien forlangte blot befrielsesfronten anerkendt som forhandlingsdeltager.

Udenrigsminister *Couve de Murville* udtalte, at jo længere krigen fortsatte, desto mere blev konflikten et spørgsmål om Vietnams overlevelse. Kun en politisk løsning var mulig; med henblik herpå måtte Genève-aftalerne genoplives, alle udenlandske styrker evakueres og deres tilbagevenden forbydes, og der måtte nedlægges forbud mod al indblanding udefra i Vietnams anliggender på den betingelse, at Vietnam i fremtiden stengt ville opretholde en neutralitetspolitik. Sådanne bestemmelser måtte optages i en traktat mellem stormagterne og de direkte involverede lande. Spørgsmålet om genforening måtte udelukkende være det vietnamesiske folks eget problem, som burde afgøres i fuld uafhængighed. *Couve de Murville* gentog præsident de Gaulles udtalelser i Cambodia, hvorefter fredsforhandlinger afhænger af USAs villighed til at tage det første imødekommende skridt og til at trække de amerikanske styrker tilbage inden for en passende og fastlagt tidsskala.

Udenrigsminister *George Brown* beklagede Hanoi's reaktion på alle fredsfølere og opfordrede højtideligt *Gromyko* til sammen med ham som medformand at genindkalde Genève-konferencen. *George Brown* foreslog en løsning, ifølge hvilken der nås til enighed om afholdelse af en konference mellem alle interesserede parter, herunder